

SIMON, DIE PETRUS WERD 12.

Nu gaan ze de donkere nacht in naar de Olijfberg, naar de hen wel bekende plaats, de hof van Gethsémané. Volgens het evangelie van Marcus hebben ze het onderweg daarheen weer over die verloochening. Daar aangekomen zegt Hij tegen de discipelen: 'Ga hier zitten, Ik ga bidden.' Weer vraagt Hij de inmiddels bekende drie, Petrus, Johannes en Jacobus, wat verder mee te lopen de hof in.

Dan lezen we in Marcus 14:33: 'En Hij begon zeer ontsteld en beangst te worden, en Hij zei tot hen: Mijn ziel is zeer bedroefd, tot stervens toe; blijf hier en waakt, en Hij ging een weinig verder.' Als Hij even later bij hen terugkomt, dan slapen ze. Mijn lezer, toen Aäron in de woestijn zich gereed maakte om het Heilige der Heilige binnen te gaan op de Grote Verzoendag, werd Hij drie dagen en nachten omringd door helpers, die hem wakker hielden. Zij moesten hem helpen heilig te blijven, geen zondige dingen te doen, geen zondige dromen krijgen enz.

En nu hier, hier is de Grote Hogepriester, die Grote Verzoening gaat doen voor heel de schepping. Hij komt na enige tijd weer bij de drie en ze slapen. Hij maakt Petrus wakker volgens Marcus 14:37: 'En Hij zei tot Petrus: Simon, slaapt gij? Ben je niet bij machte één uur met mij te waken?' Hij vraagt niet om 3 dagen, nee één uur slechts. 'Simon, waakt en bidt, dat gij niet in verzoeking komt; de geest is wel gewillig, maar het vlees is zwak.' Deze tekst, mijn lezer, vind ik jammergenoeg de meest naar omlaag getrokken tekst uit de Bijbel. Hij is verworden tot een soort vloermat voor de deur.

De Heere gaat weer terug de eenzaamheid in om te bidden. Als hij enige tijd later weer om troost gaat naar de drie, dan slapen ze weer. Nu zegt Hij echter niets. Dan enige tijd later, het is de derde keer, slapen ze weer. Zijn uitverkoren mannen, ze slapen. Niemand heeft Hij, terwijl de zonde van heel de schepping op Hem afkomt, Hij is alleen. Dan zegt Hij: 'Het is genoeg, slaap maar ver-

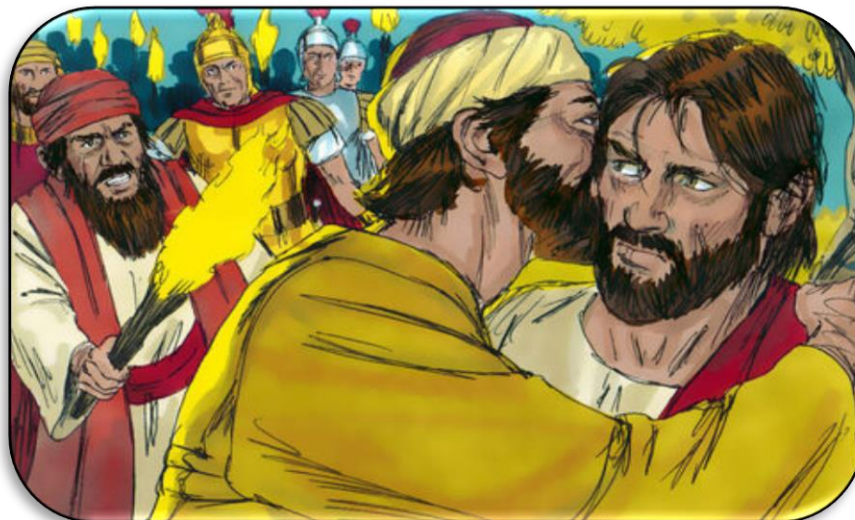
der, maar die mij verraadt, is in aantocht, de Zoon van de mensen wordt overgeleverd in de handen van de zondaren. Sta op.'

Mijn lezer weet u hoe eenzaamheid voelt, als degene die je lief is, er niet meer is? Als u daar weet van hebt, dan kunt u iets beter begrijpen, hoe eenzaam Hij hier was. Deze diepe eenzaamheid doet vreselijk pijn.

Kijk en hoor, daar komen de soldaten. Dit doet mij altijd denken aan de jaren in de oorlog. Wij stonden dan als kinderen in de straat te kijken en te luisteren naar de Duitse soldaten, die al zingend door de straat marcheerden. Nou, deze Romeinen zullen niet gezongen hebben, maar de opdracht was duidelijk en makkelijk. Ze hadden nl. een handlanger en verrader bij zich. Het werd dus een makkie. Zo hoefden ze alleen maar even degene te pakken, die hen werd aangewezen door die verrader. Hij zou iemand kussen en die was het. Opletten jongens!

En, ja wel hoor, daar komt die Jood, die nog denkt te verdienen aan zijn landgenoot. Hij Judas, was toch de enige Jood, weet u nog, de anderen waren Galileeërs. Hij was een echte van het echte volk. Hij als echte heeft de centen in zijn zak gestopt, die men hem had gegeven als de financiële afhandeling van de offerbetaling. Dertig zilverstukken was de prijs voor een redelijk goed offer. Wat de Joodse leiders niet wisten, of misschien toch wel, is, dat zij hiermee handelden volgens de wet van Mozes.

Kijk die Judas, hij loopt naar de Heiland toe en geeft Hem een kus. De soldaten weten genoeg, ze hebben op gelet, het is een fluitje van een cent, klaar. Maar nee, zo gemakkelijk gaat het niet voor Judas, want hoor wat Jezus vraagt in Lucas 22:48: 'Judas, verraad jij de Zoon des mensen met een kus?' Dat is me toch een moeilijke vraag geworden voor Judas. Hij heeft, zoals we weten, nog enige dagen met een vreselijke wroeging rondgelopen: 'Judas, verraad jij de Zoon des mensen met een kus?'

Steeds maar weer die vraag in zijn hoofd. Dat is hem te veel geworden. Het verdere verloop van het leven van Judas kent u. Wat zou er met hem zijn gebeurd, als hij niet naar die stadsmuur was gelopen om er af te springen, maar in plaats daarvan naar de Heere te zijn gegaan? Ik denk daar wel eens aan. U niet? Want die kus, mijn lezer, was niet zomaar iets. Nee, want het maakte deel uit van de manier van begroeten in die dagen.

Net als nu, hoewel ik de huidige gewoonte niet zo op prijs stel, drie keer je hoofd om het hoofd van de ander bewegen, net als de giraffen en klaar. Nee, in die dagen betekende het veel meer. Iemand, die je hoogachtte, diens voeten moest je kussen. Een gelijke kuste je op zijn wang, en dat doet Judas. Vandaar de vraag van de Heere! Wat een afgang voor die man!

Mijn lezer, laten we toch vooral de waarheid zeggen. Het was niet zijn afgang, het betekende zijn eeuwige ondergang, vreselijk. Hij liep met geld in zijn zak in die nacht door Jeruzalem te dolen, satans geld. Het brandde in zijn zak. Hij kon het niet langer verdragen en ging het terugbrengen bij de gever, maar die hoefde het niet meer. Dan smijt hij het voor hun voeten neer en gaat de nacht in. Maar die vlammende pijn kon hij niet meer kwijt raken, dat was al het begin van zijn eeuwig bestaan.

Simon Petrus, die het gevangen nemen van zijn meester ziet, explodeert van kwaadheid. We lezen in Johannes 18:10, dat hij zijn zwaard trekt en het oor van de slaaf van de hogepriester er afslaat. Die slaaf heet Malchus. Geloof maar dat Petrus niet op dat oor heeft gemikt, maar dat God een engel zal gestuurd hebben, want de Heere moest dat wonder met die jongen nog doen.

Het werd het laatste wonder, dat de Heere deed voor Zijn kruisdood, een laatste teken voor Israël. Door het oor van die jongen er af te slaan, geeft Hij aan: 'Jullie luisteren nu dan wel niet naar mij, maar toch komt er een tijd, dat jullie horen zal worden vernieuwd.' 'Petrus, weg met dat zwaard!'

Mijn lezer, misschien denkt u, dat ik niet veel heeft geschreven over de strijd in Gethsémané. Dat is ook zo. Maar wat daar is geschied, is voor mij zo groot en heilig, dat ik het ongepast vind daar enige uitleg over te gaan geven. Daar horen wij niet meer in te komen met een schriftpluizerij. Als ik een voorganger erover hoor, dan staat mij dat al spoedig tegen. Het was daar zo heilig.

In die prachtige tempel enkele honderden meters bij Gethsémané vandaan was een Heilige der Heilige dat leeg was. De ark stond er niet meer in. God was daar niet meer, en er lag voor de schijn een steen achter het prachtige

voorhangsel. Nee, God was daar niet. Er was nog wel een godsdienst met wetten en voorschriften, waar je mensen mee in bedwang kon houden.

Hier in die hof buiten de stad was de Hogepriester, Jezus, Die tot God naderde. Zwijgen, diep verwonderen en aanbidden, dat past ons en doen we ook door liefde gedreven. Dat is meer dan een preek met drie punten.

Ze nemen de Heiland mee. Petrus volgt de stoet en ook de anderen nog wel vermoed ik. Die vertoning van de Romeinse legermacht was echt niet nodig geweest. Het ging hier niet om een opstandeling, maar het ging om Iemand, Die vrijwillig Zijn leven ging geven. Wie van de soldaten zal dat hebben kunnen begrijpen?

Petrus en de anderen discipelen zullen op enige afstand wel zijn gevolgd, maar wat moesten ze dan? De Joodse leiders en de Romeinen waren slim genoeg om deze vreemde rechtszaak, die geen rechtszaak was, in de nacht te doen. Ze gingen nu iets doen, dat zelfs geen daglicht kon verdragen. De stoet loopt door de stad naar het paleis van de Hogepriester. Marcus 14:53-54 verhaalt: 'En al de overpriesters en oudsten en schriftgeleerden kwamen bijeen. En Petrus volgde Hem van verre tot binnen de paleistuin van de hogepriester en hij zat daar tussen de dienaars zich warmende bij het vuur.'

Petrus had zich mooi verdekt opgesteld, hij zat te midden van zijn vijanden en kon vanaf die plek goed zien, wat er gebeurde met zijn meester. Nieuwsgierig was hij in ieder geval wel, blijkt zo. Wij denken onwillekeurig aan Psalm 1:1: 'Welzalig de man die niet wandelt in de raad der goddelozen, die niet staat op de weg der zondaars, noch zit in de kring der spotters.' Ziet u hoe in deze Psalm de weg van de dwalende mens wordt getekend. Eerst is het lopen, dan wordt het staan, en het eindigt ermee, dat zo iemand erbij gaat zitten. Petrus, je bevindt je op glad ijs man! Wat doe je daar, is het uit liefde of is het nieuwsgierigheid? Ga naar buiten man, dat gaat voor jou een groot verschil maken.

Wij weten uit de Bijbel, wat er staat te gebeuren. Maar stel nou eens, dat Petrus dat zou doen, of nog anders, dat hij gewoon niet in die tuin was gegaan. Dan zou die grootspraak van hem, hem nl. geen pijn gaan doen. We zeggen allemaal wel eens wat in onze overmoed. Petrus ook, weet u nog, ongeveer 2 uur geleden: 'Ik zal.' Vervolgens kwamen er dan een berg grote woorden. Ze zouden verdwijnen in de stapel gezegde woorden en verder niets.

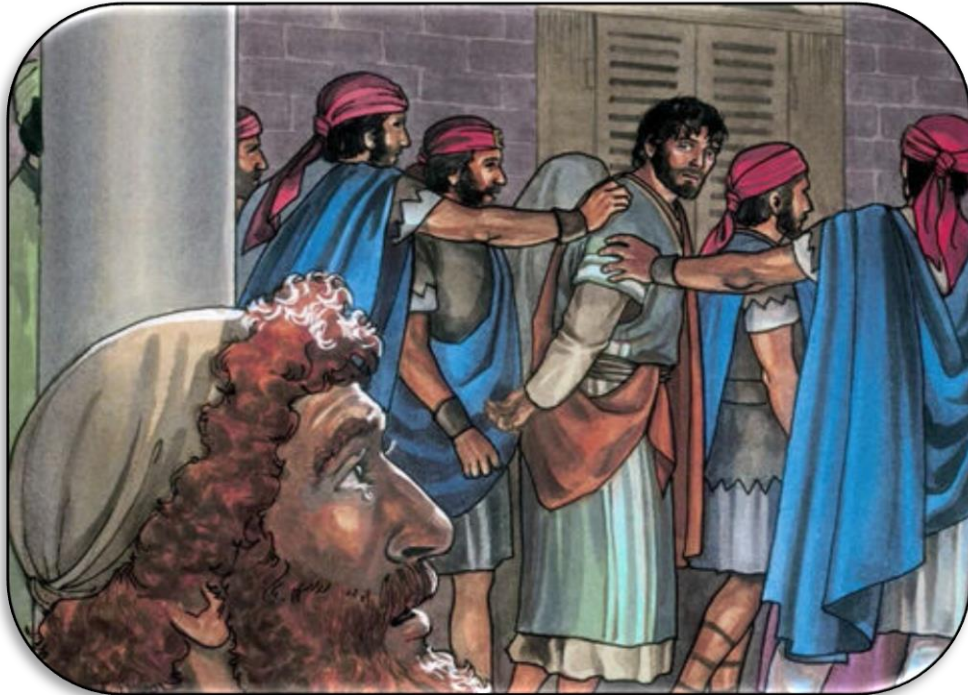
Maar zo moest het niet, had de Heere gedacht. Hij zal gedacht hebben; 'Ik moet hem leren op te letten op dat wat hij zegt.' Daar zit nu die braneschopper te midden van allerlei soort van mensen, hoog geplaatste personen, soldaten, dienstknechten en slaven.

Dan komt er een meisje, ja echt, een dienstmeisje. Ze gaat onwetend een grote rol spelen in het grote verlossingsplan van de Heere. In aanzien was zij bijna een nul, maar zij is zoals de waterdrager een instrument in de hand van de Heere. Zo is dat ook met dit meisje. De geschiedenis van de verloochening door Petrus hoeven wij hier verder niet te herhalen. Die hebben we waarschijnlijk al zoveel keer gehoord.

Het is echter wel opvallend, dat nou juist zo'n niets betekenend meisje, dit voor de Heere en Petrus moet doen. Naar mijn gedachten kunnen we daar veel

uit leren. Want de vraag komt dan boven drijven: 'Bevinden wij ons in de Gemeente, of zo u wil, in de kerk allemaal op gelijke hoogte? Laten we maar heel eerlijk zijn, we zijn niet allemaal gelijk. In het grootste deel van de kerken is er een lekenniveau, en een ambtsdragersniveau, en een universiteitsniveau. Laten we vaststellen mijn lezer, dat dat zo niet wordt geleerd door onze grote Meester.

Maar nu het meisje en Petrus en de haan en de Heere. Het meisje roept Petrus tot de orde. Petrus schrikt op door zijn herinnering aan zijn eigen woorden, en de haan doet het werk voor de Heere. Dit doet mij denken aan de sprekende ezel van Bileam. En dan mijn geliefde, dan gebeurt er iets zonder woorden. Want woorden kunnen niet doen, wat er toen gebeurde zonder woorden. Petrus kijkt naar de Heiland, en de Heiland draait zich om en kijkt Petrus aan.

Ja, ik weet wel, er was een afstand tussen die twee in meters, maar toch die ogen van de Heiland. Dat Hij zich naar Petrus keert op dat moment met die ogen! Te midden van al dat geschreeuw rond de Heere en ook rond Petrus, gebeurt er een niet te begrijpen wonder. De Heere geeft hier de volle aandacht aan zijn in moeilijkheid verkerende discipel, terwijl de Heere op dat zelfde moment genoeg zou kunnen hebben aan zijn eigen probleem, zouden wij zeggen.

Wij denken aan de woorden van Deuteronomium 31:6b: 'Hij zal u niet begeven en u niet verlaten.' Hier bevindt Petrus zich in een geweldige diepe geloofscrisis, maar de Heere kijkt naar hem om, letterlijk. Als wij aan de mensen vragen of zij deze tekst uit Deuteronomium begrijpen, dan is het laatste deel het gebruikelijke antwoord: 'De Heere zal mij niet verlaten.' Maar dat woord 'begeven' wat betekent dat dan? Dan worden de antwoorden heel onsamenhangend. Het betekent volgens de meeste antwoorden ongeveer het zelfde als verlaten. Maar mijn lezer dat is niet zo.

Ik wil een heel eenvoudig voorbeeld gebruiken ter opheldering. Stel u ziet een kind een grote toren bouwen van blokken. U kent dat waarschijnlijk wel. Deze toren wordt steeds hoger en hoger. Het kind geniet van zijn werk en dan stort de toren in. Wat is er gebeurd, mijn lezer? Zijn bouwwerk heeft het begeven.

Begrijpt u nu wat God in dat woord zegt: 'Al begeeft je bouwwerk het, ik verlaat je niet.'

Dat is nu precies, wat er hier in die paleistuin tussen Petrus en de Heere gebeurt. De toren van Petrus is ingestort, maar de Heere verlaat hem niet. Het kan in uw leven van groot belang zijn deze geweldige waarheid van deze tekst in uw geheugen te houden. Petrus stort in en gaat naar buiten en hij huilt. Hij huilt 'bitterlijk' staat er in de Oude Vertaling. Zelfs één haan van de kippen wordt in het immense grote heelal ingeschakeld voor één zo'n verdwaalde visserman. 'Hoe groot zijt gij!' maar in Gods ogen zijn wij zo waard vol, dat alle dingen meewerken ten goede voor hen, die Hem liefhebben. Dat deed Petrus, toch?

Als ik vroeger iets gedaan had, dat zondig was, dan had ik spijt. Een tijdje later had ik veel spijt, en nog weer wat later had ik er verdriet over. Zo werkt de grote leermeester 'De Heilige Geest' in een mens, die op weg is naar de eeuwige volmaaktheid. Eerst heb je spijt, maar het wordt berouw, en dan verdriet, zo deed Hij dat toen ook met Petrus in de tuin.